

A woman is seen from behind, standing on a sandy beach. She is wearing a white sleeveless top and a long, flowing pink skirt. Her arms are outstretched, holding the edges of sheer white curtains that frame a view of the ocean and palm trees under a clear blue sky. The scene is bright and sunny, with the woman's reflection visible on the wet sand in the foreground.

Dom na pláži

SARAH MORGANOVÁ

Dom na pláži

Dom na pláži

SARAH MORGANOVÁ

Original title: Sarah Morgan: BEACH HOUSE SUMMER
Copyright © 2022 by Sarah Morgan
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Cover Art © 2022 by Harlequin Enterprises ULC
Art Direction: Erin Craig
Cover Image: Stocksy and Shutterstock

Translation © Barbora Al Zafari, 2023
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2023

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0348-0

S láskou venujem Brittovi.

1

Ashley

Vklzla do jeho auta a dúfala, že to nie je chyba. Nebol to jej prvotný plán, ale ostatné zlyhali a ona bola zúfalá.

Usmial sa na ňu a v tom úsmeve bolo toľko šarmu, že zabudla na všetko okolo seba. Spôsob, akým sa na ňu pozeral, v nej vyvolával pocit, že je jedinou ženou na svete. Jeho šarm ešte zdvojnásobovalo auto, výkonný kabriolet, nízky, elegantný a drahý. Priam kričalo: *Pozri sa na mňa, ak ťa už neupútali ostatné atribúty môjho bohatstva a moci!*

Matka by ju bola varovala, aby s ním do auta nenastupovala, ale matka bola mŕtva a Ashley robila tie najlepšie rozhodnutia, aké dokázala bez kohokoľvek blízkeho, kto by jej mohol poradiť alebo ju varovať. Spomenula si, ako prvýkrát sama jazdila na bicykli, neistá, ustráchaná, ruky sa jej potili na riadidlách a mama na ňu kričala: *Šliapni do pedálov!* Spomenula si na svoju prvú hodinu plávania, keď sa ponorila pod hladinu a nabrala do úst toľko vody, že si myslela, že vypije celý bazén. Bola si istá, že sa utopí, ale potom pocítila ruky, ktoré ju dvíhali na hladinu, a začula hlas, ktorý doľahol do jej uší zapchatých vodou: *Neprestávaj kopat!*

Teraz bola odkázaná sama na seba. Nebol tu nikto, kto by ju vytiahol na hladinu, keby sa topila. Nemala nikoho, kto by jej narovnal riadidlá bicykla, keď sa zaknísala. Matka bola v jej živote záchrannou sieťou a po otcovej smrti sa ešte viac zblížili. Ale keby tentoraz spadla, dopadla by na zem bez ničoho a nikoho, kto by zmiernil jej pád.

Auto odbočilo na Mulholland Drive a nabralo rýchlosť. Motor vydával hrdelný rev a vietor sa pohrával s jej vlasmi, keď uháňali hore cez Hollywood Hills. Nikdy predtým neseďela v takom aute. Nikdy nestretla muža ako on.

Stúpali stále vyššie a vyššie, míňali luxusné sídla, záblesky životného štýlu, ktorý sa vymykal jej predstavivosti. Zmocnila sa jej závisť. Zmizli problémy, keď mal človek toho tak veľa? Zažívali tí, ktorí tu žili, rovnaké starosti ako normálni ľudia, alebo ich tie vysoké múry a bezpečnostné kamery izolovali od života? Dalo sa šťastie kúpiť?

Nie, ale peniaze mali moc uľahčiť život, a práve preto bola v tomto aute.

Pod nimi sa rozprestieral výhľad na centrum mesta, Hollywood a údolie San Fernando.

Sústred' sa.

„Viem, odkiaľ najlepšie vidieť západ slnka.“ Teplý, hlboký hlas mu pomohol premeniť sa z ďalšej televíznej osobnosti v rade na megahviezdu. „Nikdy naň nezabudneš.“

Tým si bola istá. Táto chvíľa bola významná z mnohých dôvodov.

Čo sa stane s tým dôverným tónom, keď mu oznámi svoju novinku?

V žalúdku pocítila nevoľnosť a bola rada, že v ten deň nedokázala zjesť raňajky ani obed.

„Si nejako ticho.“ Šoféroval s jednou rukou na volante, nesmierne sebavedomý. S jednou rukou a očami väčšinou

upretými na ňu. Chcela mu povedať, aby sa sústredil na cestu.

„Som trochu nervózna,“ priznala.

„Máš strach? To naozaj nemusíš. Som len normálny, obyčajný chlap.“

No jasne.

Išiel čoraz rýchlejšie, vychutnával jazdu, túto chvíľu, život. Vedela, že sa to čoskoro zmení. Svoju reč si dôkladne nacvičila. Stokrát ju precvičovala pred zrkadlom.

Musím ti niečo povedať.

„Mohli by ste trochu spomaliť?“

„Mám ísť pomalšie?“ Rukou pohladil volant. „Viem ísť pomaly, keď je to potrebné. Ako sa to voláš?“

Nepoznal ju. Nemal ani potuchy, kto je. Ako to len mohol nevedieť?

Meravo sedela na svojom sedadle. Bola naozaj taká zabuduteľná a nedôležitá?

V tejto časti mesta, kde bol každý niekým, ona nebola nikým.

Bojovala s rozčarovaním a ponížením.

„Som Mandy. Pochádzam z Connecticutu.“

Nevolala sa Mandy. A v Connecticute nikdy nebola. Nevedela ho ani zakresliť do mapy.

Mal by to vedieť. Chcela, aby to vedel. Chcela, aby povedal *Viem, že nie si Mandy*, ale on to, samozrejme, neurobil, lebo ženy prichádzali do jeho života a zase z neho odchádzali a on sa stále presúval k ďalšej.

„A si si istá, že sme sa už stretli? Nezabudol by som na niekoho takého pekného, ako si ty.“

Snívalo sa jej o ňom. Fantázie. Posledných pár mesiacov naňho myslela vo dne v noci, odkedy ho prvýkrát zbadala.

No on ju nepoznal. Nespoznával ju.

Oči ju štípali. Hovorila si, že je to pre vietor na tvári, lebo matka jej stále vtíkala do hlavy, že život je príliš krátky na to, aby plakala kvôli mužom. Vôbec by tu nebola, keby sa necítila osamelá a vystrašená a keby nepotrebovala pomoc.

Bála sa, že to sama nezvládne, a on tiež predsa musel prevziať nejakú zodpovednosť, či nie? Nemal by mať možnosť len tak z toho vycúvať. To nebolo správne. Či sa jej to páčilo, alebo nie, boli zviazaní.

„Stretli sme sa.“ Položila si ruku na brucho. Potlačila slzy. Čas, keď si želala, aby bola opatrnejšia, bol dávno preč. Musela sa pozeráť dopredu. Musela urobiť správnu vec, ale nebolo to ľahké.

Telo jej hovorilo, že je dospelá, ale vo svojom vnútri sa stále cítila ako dieťa, ktoré sa knísalo na bicykli, s vejúcim chvostom vlasov.

Znovu sa na ňu zvedavo zahľad. „Teraz, keď o tom premýšlam, naozaj si mi povedomá. Nevieť si ťa však zaradiť. Neurážaj sa.“ Opäť jej venoval ten záblesk dokonalých bielych zubov. „Stretávam veľa žien.“

To vedela. Poznala jeho povest', a predsa tu bola. Čo to o nej vypovedalo? Mala by byť viac hrdá, ale hrdosť a zúfalstvo sa k sebe nehodia.

„Nie som urazená.“ Pod vplyvom strachu bola nahnevaná. A zúrivo odhodlaná. Nechcela dovoliť, aby jej tento chlap zničil život. To sa nemalo stať.

Práve sa šplhali hore. Stúpali čoraz vyššie, cesta sa vinula do kopcov, zatiaľ čo mesto ležalo pod nimi ako trblietavý koberec. Cítila sa ako Peter Pan, ktorý lieta nad strechami.

Mám mu to povedať teraz? Bola to vhodná chvíľa?

Srdce jej začalo búšiť, ťažké údery jej varovne bili do rebier. Nemyslela si, že ju bude chcieť odviezť na také odľahlé miesto. Nemala nastúpiť do jeho auta. Ďalšie zlé rozhodnutie,

ktoré sa pridalo k tým, čo už urobila. Čím dlhšie čakala, kým mu to povie, tým ďalej boli od civilizácie a od ľudí. Ľudí, ktorí by jej mohli pomôcť. Ale kto by jej pomohol?

Nemala nikoho. Len seba, a preto bola tu a robila, čo bolo treba, bez ohľadu na následky.

Pri pomyslení na následky jej zvlhli dlane. Mala by to urobiť hneď, kým je polovica jeho pozornosti upriamená na cestu. Čakala, kým prešiel zákrutu a dostal sa na rovný úsek cesty. Pred sebou už videla ďalšiu zákrutu.

„Pán Whitman? Cliff? Musím vám niečo povedať.“

2

Joanna

Joanna Whitmanová sa o smrti svojho bývalého manžela dozvedela pri raňajkách. Práve pila druhú šálku silného espressa, keď sa na televíznej obrazovke zjavila jeho tvár. Schmatla ovládač s úmyslom urobiť to, čo v tých dňoch robila vždy, keď sa objavil v jej živote – vypnúť ho, no vtom si uvedomila, že za tým štandardným záberom hlavy a pliec nie je more obdivovateľov ani jedna z jeho exkluzívnych reštaurácií, ale zošrotovaný vrak auta v rokline.

Videla, ako sa na obrazovke objavil nápis *Mimoriadne správy*, a včas zvýšila hlasitosť, aby počula, ako moderátorka oznamuje svetu, že slávny šéfkuchár Cliff Whitman zahynul pri autonehode a že ďalšie informácie poskytnú, len čo ich budú mať. V súčasnosti vedeli len to, že jeho auto zišlo z cesty. Na mieste nehody ho vyhlásili za mŕtveho. Jeho spolujazdkyňu, zatiaľ nemenovanú mladú ženu, previezli do nemocnice, jej stav nie je známy.

Mladá žena.

Joanna tuho zovrela diaľkový ovládač. Samozrejme, že bola mladá. Cliff mal svoj typ a ten sa nezmenil ani s pribúdajúcim

vekom. Bol to najsúťaživejší človek, akého kedy stretla, hnaný neistotou, ktorá ho zasahovala až do špiku kostí. Chcel mať najvyššiu sledovanosť v televízii, najväčšie davy na verejných vystúpeniach, najdlhšie čakacie listiny na miesta vo svojich reštauráciách. Keď išlo o ženy, chcel čo najmladšie a najštithlejšie, vyberal si ich rovnako starostlivo ako ingrediencie, ktoré používal vo svojej kuchyni. *Čerstvé a sezónne.*

Väčšinu dní sa Joanna cítila ako niekto po dátume spotreby. Mala štyridsať. Mal by sa človek takto cítiť v štyridsiatke? Premárnila polovicu života s mužom, ktorý ju opakovane klamal.

Hľadela na obrazovku televízora, s pohľadom upretým na dymiace trosky vraku auta. Nehovorila nie jeden raz, že jeho libido bude jeho smrť?

Zazvonil jej telefón a ona sa pozrela na displej. Nebol to ani jeden z jej priateľov (mala vôbec nejakých skutočných priateľov? – často o tom premýšľala), ale Rita, Cliffova osobná asistentka a posledných šesť mesiacov aj jeho milienka.

Nechcela sa s Ritou rozprávať. Nechcela sa rozprávať s nikým. Z bolestnej skúsenosti vedela, že všetko, čo povie, sa dostane do médií a bude použité na vytvorenie obrazu o nej ako o úbohej, poľutovaniahodnej bytosti. Nech Cliff urobil čokoľvek, vždy sa nejakým spôsobom stala súčasťou toho príbehu. A bez ohľadu na to, ako veľmi si nahovárala, že na tom nezáleží – lebo na tom nezáležalo –, a že žena, o ktorej písali, nebola v skutočnosti ona, stále ju to trápi. Nielen vtieravosť a nepresnosti, ktorých bolo priveľa, ale aj ustavičné pripomínanie jej najväčšej chyby, že ho neopustila skôr.

Zostala mu smiešne verná dve desaťročia. A teraz to ľutovala. Dával jej nesplniteľné sľuby a hovorieval jej, že je to najlepšie, čo ho v živote stretlo, a že tentoraz to bude iné, a ona

mu naivne verila. A nespravila to iba raz. Urobila to opakovane. Myslela si, že tentoraz to naozaj myslí vážne a všetko bude iné, ale nikdy to tak nebolo a on to nemyslel vážne. Teraz sa cítila hlúpo, že verila, že sa niekedy zmení, a že vety, ktoré hovoril, budú niekedy niečím iným ako prázdnyimi slovami, ktoré ju mali presvedčiť, aby zostala. Tak veľmi mu chcela veriť, lebo jedinou alternatívou bolo prijať, že pod šarmom a srdečnosťou Cliffa Whitmana sa skrýva podvodník a klamár a že s ním zostala pridlho.

Nakoniec od neho odišla, no správy o ňom nikdy nezmizli z jej života, čo znamenalo, že hoci sa s ním napokon rozviedla, stále mala niekedy pocit, že sú spolu. Jej omyl bol lasom, ktoré ju pevne držalo pri ňom. Nech by v budúcnosti urobila čokoľvek, svoju minulosť s Cliffom by ťahala za sebou.

Odmietla hovor, stlmila zvuk na televízore, ale naďalej sa dívala na slová, ktoré bežali po spodnej časti obrazovky.

Slávny šéfkuchár Cliff Whitman zahynul pri autonehode.

Mŕtvy na mieste nehody.

Dopekla!

Posledný rok strávila s pocitom, že by ho najradšej sama zabila, no v tej chvíli nevedela, či sa má cítiť povznesená, alebo podvedená. Po tom všetkom, čo urobil, čomu ju vystavil, sa jej zdalo nespravodlivé, že ju okolnosti pripravili o možnosť zohrať aspoň malú úlohu pri jeho smrti.

Vybuchol z nej hysterický smiech a ona si šokovane pleskla rukou po ústach. Skutočne si to práve pomyslela? Bola predsa súcitná ľudská bytosť. Láskavosť si cenila takmer nad všetky ostatné vlastnosti, možno preto, lebo stretnutie s ňou bolo také zriedkavé. A predsa si pomyslela, že keby videla jeho auto vznášať sa nad okrajom rokliny, možno by ho poriadne postrčila.

Čo to o nej vypovedalo?

Nohy sa jej triasli. Prečo sa jej triasli nohy? Ťažko si sadla na najbližšiu stoličku. *Mŕtvy*. Jej cesta s Cliffom bola hrboľatá, ale Cliffa poznala polovicu života. Mala by byť smutná? Mala by vôbec niečo cítiť? Áno, Cliff Whitman bol klamár a podvodník, ktorý ju takmer zničil, ale stále to bol človek. A boli časy, keď sa milovali, hoci tá láska bola komplikovaná.

Mali za sebou aj dobré časy. Na začiatku ich manželstva jej v nedeľu ráno prinášal raňajky do postele, vložky, maslové croissanty, ktoré sám piekol, a džús čerstvo vylisovaný z citrusových plodov, ktoré dozrievali v ich domácom sade. Počúval ju. Rozosmieval ju. Usporiadala jeho chaotický život a nechala mu voľnú ruku, aby sa mohol venovať tomu, čo ho bavilo najviac – byť Cliffom. Hovoril, že sú dokonalý tím.

Náhľivo vstala a priniesla si pohár ľadovej vody. Rýchlo ju vypila, snažiac sa schladiť prílev emócií.

Nech sa medzi nimi stalo čokoľvek, smrť bola vždy tragédiou. Určite? Bola pokrytecká? Asi by mala plakať, ak nie preňho, tak pre ženu, ktorá urobila chybu a nastúpila k nemu do auta. Joanna s ňou súcitila. Nikdy nebola z tých, čo by súdili skutky iných. V živote urobila toľko zlých rozhodnutí, že ich už nedokázala spočítať.

Pomyslela si na Ritu. Šokovalo ju, keď zistila, že nebola jedinou ženou v Cliffovom živote? Prečo ženy tak často veria, že ich sériový sukničkář nepodvedie? Každá si myslí, že práve ona je tá iná. Že je výnimočná. Že práve ona ho skrotí. A keď jej povie *Ty si tá pravá*, uverí mu.

Aj Joanna tomu verila. Potrebovala tomu veriť. Keď stretla Cliffa, bola zraniteľná a mala zlomené srdce. Tak veľmi chcela byť pre niekoho výnimočná. Mať niekoho, na ktorého lásku by sa mohla spoľahnúť. Myslela si, že láska znamená istotu, a trvalo dlho – príliš dlho –, kým pochopila, že sú to dve odlišné veci.

Odložila prázdny pohár, zhlboka sa nadýchla a prinútila sa premýšľať. S Cliffom už neboli manželia, ale stále mali spoločný podnik. *Cliff's* bola značka, no jej hlavná postava už neexistovala. Čo to znamenalo pre firmu, ktorú spolu vybu- dovali? Do jej rastu a úspechu investovala viac ako dvadsať ro- kov života, preto z nej neodišla súčasne s manželstvom. Pred- stavovala jedinú konzistenciu a istotu, ktorá jej zostala. *Cliff's* dávala jej životu zmysel, ktorý potrebovala. Médiá to, samo- zrejme, nechápali. Nerozumeli tomu, ako mohla stále praco- vať po boku muža, ktorý ju opakovane ponižoval.

Zavrela oči. *Zabudni na to. Nemysli na to.*

Najhoršie na tom bolo, že bude nasledovať pohreb, a ona pohreby neznášala. Nezáležalo na tom, či pohreb to bol, vždy to bol pohreb jej otca. Znova a znova, ako nejaký krutý trik pri cestovaní v čase. A vždy nanovo mala desať rokov a triasla sa, keď sa chladný kalifornský dážď miešal s jej sl- zami. Samozrejme, bolo to iné. Zbožňovala svojho otca a otec jej to odplácal. Bol to jediný muž, ktorého láskou si bola istá. No ani pri ňom láska neznamenalala istotu, pretože ju opustil, skosený infarktom uprostred obývačky, pred jej očami. Stále počula ten desivý úder, keď jeho telo dopadlo na podlahu.

A teraz to bude Cliffov pohreb. *Musím tam ísť?* Pri pomys- lení na to sa jej chcelo siahnúť po poháriku, hoci nebola kto- vieakou milovníčkou alkoholu.

Áno, musí ísť. Rozvod nerozvod, musela prejavíť rešpekt. Ľudia sa na ňu budú pozeráť. Všetci budú chcieť vedieť, ako sa cíti, niežeby sa im to chystala povedať. Nikdy nehovorila s novinármi.

Ako sa vlastne cítila?

Začula zvuky v diaľke a potom neodbytné bzučanie in- terkomu. Bez rozmýšľania pristúpila k oknu a pozrela sa dolu

na cestu k veľkej železnej bráne, ktorá ju chránila pred vonkajším svetom.

Blysol sa fotoaparát a ona zalapala po dychu a rýchlo spustila žalúzie.

Nie!

Na rozdiel od Cliffa nikdy netúžila byť slávna či známa, ale kvôli nemu sa aj tak ocitla v centre pozornosti. To bol jeden z dôvodov, prečo sa po rozvode presťahovala do inej štvrte. Dúfala, že sa jej podarí vytratiť sa z oslnivého lúča pozornosti, ktorý dopadal na neho. Rozhodla sa žiť v malej, diskrétnej komunite, a nie medzi honosnými sídlami v Bel Air, kde sa Cliff hojne zabával na obrovskej terase plnej zelene, s výhľadom na hory a oceán. Samozrejme, že ju našli, lebo médiá si dokážu nájsť kohokoľvek, ale dúfala, že keď bude žiť tichým, nenápadným životom bez Cliffa, bude pre nich menej zaujímavá.

Mýlila sa. Pokračovali v písaní o nej a odhaľovali všetky jej tajomstvá, aby sa z nich mohla tešiť verejnosť. Vedeli o smrti jej otca. Vedeli, že sa odcudzila svojej nevlastnej matke Denise. Vypátrali ju a Denise sa podľa očakávania veľmi rada vyjadřila. *Nie je to moja dcéra. Vždy to bolo problematické dieťa.*

Zazvonil telefón a vytiahol ju z myšlienok na minulosť. Tentoraz to bola jej asistentka Nessa.

Joanna zdvihla, vďačná za rozptýlenie. „Ahoj.“

„Môžeš ma pustiť dnu, šéfka? Som pred zimnou záhradou. Použila som zadný vchod.“

„Nemám zadný vchod.“

„Išla som tajnou cestou.“

Joanna znepokojene prešla k zadnej časti domu. Vybrala si tento dom preto, lebo bol bezpečný. Keď si ho prvýkrát obzerala, namiesto toho, aby obdivovala kuchynské spotrebiče a výšku stropu, kontrolovala zraniteľné miesta. Hustý

les vzadu bol veľkým plusom. Keďže to bola nemoderná oblasť, nevedla tade žiadna cesta ani bežecké trate. Jej pozemok chránil vysoký múr a košaté stromy, ktoré zakrývali zadnú časť domu pred nevítanými pohľadmi.

Bola to starostlivo premyslená kúpa, ale odkedy prešla dverami domu, ani raz si nepomyslela *Tento dom mám rada*, dokonca ani *Som doma*. Nepovažovala ho za svoj domov. Domov je miesto, kde sa človek cíti bezpečne a môže si oddýchnuť. Ani jedno z toho nie je možné, keď je niekto objektom verejného záujmu.

Joanna prešla cez zimnú záhradu a uvidela Nessu, ako stojí na terase a bojzливо sa obzerá cez plece. Zvyčajne dokonale upravená, teraz mala vo vlasoch vetvičky a topánky celé zablatené.

Joanna, otrášená zistením, že jej dom nie je taký bezpečný, ako si myslela, otvorila dvere a Nessa doslova vpadla dnu.

„Čo je to s ľuďmi? Skúsila som vojsť ustáleným spôsobom, cez vchodové dvere, ako normálny človek. No je tu milión ľudí s fotoaparátmi či kamerami a dve televízne dodávky, čo, úprimne povedané, nechápem. Prečo si v novinách? Nie si predsa tá, kto sa pokúšal mať sex v idúcom vozidle. Som za multitasking, ale záleží na úlohe, nie? Sex a šoférovanie – nazvi ma nudnou, ale tie dve veci nejdú dokopy.“

„Nessa, dýchaj...“

„Mimochodom, zničila som si topánky.“ Nessa zhodila z chrbta batoh a vyzula sa. „Rozmýšľala som, že by sme ich mali naučtovať Cliffovi, keďže to všetko bola jeho vina. Máš antiseptikum? Poškriabala som sa, keď som išla cez les. Nechcem zomrieť na nejakú hnusnú chorobu, pretože ma práve teraz potrebuješ.“

Joanne sa zakrútila hlava. „Prišla si sem cez les vzadu za domom?“

„Áno. Spomenula som si, že si mi hovorila, že les bol jedným z dôvodov, prečo si si vybrala toto miesto. *Nemôžu sa ku mne dostať zozadu, iba spredu.* Tak si to povedala. Stačí sledovať len jeden vchod. Tak som si pomyslela, že sa k tebe dostanem zozadu, ale nie je to veľmi pohodlný vstup. Mám na tvári blato? Stavím sa, že áno.“ Pošúchala si líca a potom si upravila okuliare, ktoré sa jej usadili na nose v čudnom uhle. „Nie som stvorená na dobrodružstvá v divočine. Ukážte mi kalifornské slnko a pláže a hneď som tam, ale tmavý les plný hmyzu, hadov, medvedov a kojotov? To teda nie. Môžeš ma prezrieť, či nemám niekde pavúky?“ Otočila sa a ukázala chrbát Joanne, ktorá poslušne spravila, o čo ju Nessa požiadala.

„Nijaký pavúk. No aj keď si sa predrala cez les, ako si sa dostala cez múr?“

„Vyšplhala som sa. Nepýtaj sa na detaily.“ Nessa si z kučevrých vlasov vytiahla vetvičku. „Vyrastala som s tromi bratmi. Mám zručnosti, z ktorých by ti vypadli oči. A neboj sa, nikto ma nesledoval. Nikto nie je taký hlúpy. A v tom lese neboli žiadni ľudia. Aspoň žiadni živí. Stavím sa však, že tam bolo zopár mŕtvol. Telá, ktoré nikdy neboli nájdené.“ Uškrnula sa. „Strašidelné.“

„Nessa...“ Joanna zmietla Nesse z pleca list. „Čo tu robíš?“

„Som tvoja asistentka a napadlo mi, že budeš potrebovať pomoc.“

„Ja... ja teraz nemyslím na prácu.“

„Samozrejme, že nemyslíš. Nie som tu kvôli práci. Som tvoja pravá ruka. Drak pri tvojej bráne.“ Nessa si vyleštila šmuhu na okuliaroch. „Keď si ma prijímala do zamestnania, povedala si, že ti musím byť k dispozícii v čase pokoja i krízy, a tak som tu. Predpokladám, že toto je ten krízový čas. Sme v tom spolu. Poďme na to.“

Spolu.